

53 ÄNTLIGEN KUNNE VI BERÄTTA ...

Saima n:o 8 22.II 1844

Äntligen kunne vi berätta en nyhet från Vasa. Redaktionen för Vasa Tidning har nemligen råkat uti en vidtutseende polemik mot gamla Fröken Stare med anledning af en uti bladet berättad rivalhistoria. Dennas släpighet synes vittna för illdragelsens nakna verklighet, och fröken Stare har äfven velat i densamma finna »anspelningar å (?) vissa kända personer.» Berättelsens förf. försäkrar nu, »att denna förmodan saknar all grund», och försäkrar detta »med all den uppriktighet han anser sig vara könet skyldig.» Gifven akt, i sköna Damer, hvilken tvetydighet finnes i detta uttryck! Är det nu så långt kommet med Tidningspressens fritalighet, att man så der kan till hälften sätta Edra härtills obestridda rättigheter i fråga? I någon mon söker förf. godtgöra sitt sjelfsväld, då han för sig åberopar en af Ert eget kön, sägande: »Tante har offentligen förkunnat, att alltsammans är bara tidsfördrifslektyr.» Och »tante» är ju, såsom väl halfva jordklotet lärer veta, ingen annan än Borgå Tidning.

20

54 EN INSÄNDARE, SOM JEMFÖR
TIDNINGARNE ...

Saima n:o 8 22.II 1844

En *Insändare*, som jemför Tidningarne med rinnande vatten, torde benäget tillåta, att vi ur hans uppsats låna följande.

»I dessa vatten söker man förgäfvades guldsand eller perlor – Dessa kunde vi väl umbära, ty de äro varor för lyckligare lottade länder. Men det rinnande vattnet plär dock vara inhemskt. I våra tidningar rinner endast utländskt. – Jo det är sannt, i dem finnas ju små originalartiklar af fosterländskt innehåll, hela litteraturen nemligen af handelsmäns, handtverkares, husvärdars insända artiklar. Allt detta är dock en kostlig själaspis för den arma landtbon, som ännu engång får betala för den redan betalade spaltfyllnaden, för utgifvaren äfven en gifvande kassafyllnad. Och, säkert emedan våra Tidningsredaktioner lärt sig, huru mycket intresse man annorstädes fäster vid ministerförändringar, så traktera de oss äfven med åtminstone femfaldigt repeterade Sacri-ministerii förändringar.

Men utom dessa godbitar, hvad vill väl en tidningsskrifvare göra i sitt stora betryck annat än hjälpa sig med eftertryck, utan afseende på det förtryck prenumeranterne lida, då de tvingas att drygt betala för tionde gången gjorda aftryck, af hvilkas själsodlande intryck deras gäspande ledsnad är ett talande uttryck.»

Af hjertat deltaga vi i Insändarens klagan. Men han borde dock besinna, att några bevis böra finnas för den litterära produktivitetsens i landet framsteg. Sådana bevis i stereotyp äro ju Tidningarne. Något måste således ses – om icke finnas i deras spalter. Och då Konsistorii Notarier och vederbörande, som sälja och köpa, hyra och leja, förlora och hitta, borttaga redaktionernas bästa originaltankar, så måste väl dessa upprätthålla sagde produktivitets framsteg genom att plocka sina tankar ur utländska tidningar. De hafva sitt värde äfven dessa tankar, ty Tidningarne kosta sina vackra kopeker – äfven för ett Tidningsbolag. Skulle Ins-s förslag följas, att nemligen »för städerna utgifva särskilda annonsblad,» hvarmed skulle då t. ex. H-fors Tidningar fylla

50